

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **V. K.**, zast. Mgr. Eduardem Benešem, advokátem se sídlem Na Rozcestí 1434/6, Praha 9, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 10. 2016, čj. CPR-20788-2/ČJ-2016-930310-V238, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 1. 2017, čj. 1 A 96/2016-33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 28. 7. 2016, čj. KRPA-275752/ČJ-2016-000022, uložila Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“), žalobci správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, 1 rok; dle správního orgánu prvního stupně žalobce nerespektoval lhůtu 30 dnů pro vycestování z území České republiky, která mu byla uložena rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 28. 4. 2016, čj. OAM-3117-7/ZR-2015, jímž ministerstvo zrušilo platnost žalobcovy zaměstnanecké karty. Odvolání žalobce žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím zamítla a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdila.

[2] Městský soud se s názorem žalované ztotožnil a žalobu proti jejímu rozhodnutí rozsudkem napadeným kasační stížností zamítl.

II.

Argumenty kasační stížnosti a vyjádření žalované

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti proti tomuto rozsudku namítl, že výměra zákazu vstupu na území členských států Evropské unie v délce jednoho roku je nepřiměřená ve vztahu k závažnosti a druhu jeho protiprávního jednání. Správní orgány hodnotily z hlediska přiměřenosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců též skutečnost, že se stěžovatel nezdržoval na hlášené adrese a nepřebíral poštu. Taktéž městský soud vyhodnotil tuto skutečnost z pohledu přiměřenosti coby relevantní faktor. Fakt, že se stěžovatel sám a dobrovolně dostavil na pracoviště Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, kde zjistil, že na území České republiky pobývá nelegálně, dle městského soudu nepřevážil nad okolnostmi hovořícími ve stěžovatelův neprospěch. S tímto hodnocením se stěžovatel neztotožnil, neboť byl zajištěn necelé tři týdny poté, co mu uplynula doba pro vycestování, přičemž jeho dobrá víra „o pobytu na území vyplývá ze samotného faktu, že se dostavil na OAMP sám a dobrovolně, bez jakékoliv předchozí výzvy.“ Stěžovatel taktéž namítl nesprávné doručení výzvy městského soudu, zda souhlasí s rozhodnutím bez nařízení jednání.

[4] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozhodnutí městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[5] Žalovaná se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila se závěry městského soudu a navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III.

Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[6] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti a předpoklady věcné projednatelnosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, napadá rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je řádně zastoupen (§ 105 s. ř. s.). Důvodnost kasační stížnosti poté posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Nejvyšší správní soud se předně zabýval námitkou nesprávného doručení výzvy městského soudu zjišťující, zda stěžovatel souhlasí s rozhodnutím bez nařízení jednání; této – nikterak nekonkretizované – námitce nepřisvědčil. Doručení výzvy dle § 51 s. ř. s. je ve spise městského soudu řádně vykázáno, a to na adresu, kterou sám stěžovatel uvedl v žalobě (doručenka na č. l. 31 verte spisu městského soudu). Sám stěžovatel v kasační stížnosti neuvedl nic, co by doručení uvedené výzvy jakkoli zpochybňovalo.

[9] Nedůvodná je též námitka nepřiměřenosti rozhodnutí o vyhoštění.

[10] Nejvyšší správní soud k tomu nejprve poznamenává, že § 174a zákona o pobytu cizinců obsahuje pouze demonstrativní výčet faktorů, jimiž se správní orgány při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí mají zabývat. Nic jim tedy nebrání, aby vzaly v potaz i další relevantní kritéria. Jakkoli by sama skutečnost, že se stěžovatel nezdržoval na jím uváděné adrese a nepřebíral zde poštu, ke zdůvodnění závěru o přiměřenosti dopadů rozhodnutí nepostačovala,

městský soud správně dovodil, že „*je daný fakt z hlediska přiměřenosti relevantní, neboť jde o významný faktor, pokud jde o hodnocení dřívějšího pobytu žalobce na území*“. V nyní projednávané věci má tato skutečnost svůj význam především proto, že se stěžovatel o ukončení platnosti zaměstnanecké karty a stanovení lhůty pro vycestování nedozvěděl právě proto, že na jím uváděné adrese poštu nepřebíral. Neoprávněný pobyt stěžovatele na území České republiky byl tedy důsledkem jeho vlastního rozhodnutí. Stěžovatelovu argumentaci dobrou vírou proto Nejvyšší správní soud považuje za neopodstatněnou. Správní orgány přitom hodnotily přiměřenost dopadů rozhodnutí na základě řady dalších okolností jako je věk stěžovatele, jeho zdravotní stav, ekonomickou situaci, rodinný život na území České republiky apod., přičemž Nejvyšší správní soud v jejich hodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí neshledal jakékoli pochybení.

IV.

Závěr a náklady řízení

[11] Nedůvodnou kasační stížnost proto Nejvyšší správní soud dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[12] O akcesorickém návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebylo třeba zvlášť rozhodovat, neboť bezodkladným rozhodnutím o kasační stížnosti samotné se stal tento návrh požadavkem obsoletním.

[13] Vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., právo na náhradu nákladů řízení. Žalované v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto jí náhrada nákladů řízení přiznána nebyla.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. února 2017

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu